

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C205 – CUL28**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 29 april 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de facultatieve opdracht jeugdsport	3
Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het tijdig bezorgen van alle nodige informatie voor het ‘bidbook’ voor de kandidatuurstelling voor het wereldkampioenschap voetbal 2018	5
Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T’Jonck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de sensibilisering van topsporters voor eetstoornissen	9
Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de oprichting van een permanente interdisciplinaire werkgroep voetbal en politiek	12
Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het toezicht op de naleving van de sportdecreten door de sportfederaties en sportclubs	16
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, en tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de herverkaveling in de Vlaamse wielerved	20
Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het hoge aantal elitesporters in Vlaanderen	25

■

Voorzitter: de heer Philippe De Coene**Vraag om uitleg van de heer Johan Sauwens tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de facultatieve opdracht jeugdsport**

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Voorzitter, minister, collega's, ik wil het even hebben over de problematiek die toch veel mensen bezighoudt, namelijk het wegvallen van de nodige financiële middelen aan de basis van onze Vlaamse sportboom: bij de clubs, bij de kleinere verenigingen. Over het decreet-Martens van 1996 over het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar blijft het ongenoegen aan de basis erg groot. Er is de periode voor het arrest-Bosman en de periode erna. De clubs hebben dat moeten verwerken.

Minister, ik citeer uit een van de brieven die we hebben gekregen van een ploeg uit Dilsen-Stokkem, waarin verwezen wordt naar persberichten over het verdwijnen van een aantal amateurvoetbalclubs. Volgens de club heeft dat te maken met het gebrek aan jeugdspelers, het aanbod van andere sporten, het gebrek aan medewerkers en financiële middelen. "Dit laatste is dan weer een gevolg van overdreven vergoedingen aan trainers en spelers", zo staat in de brief. Immers, de federatie vraagt om zoveel mogelijk te werken met gediplomeerde trainers, wat trouwens een decretale voorwaarde is voor subsidiëring van jeugd-sportinitiatieven, maar "hoe beter de clubs hun jeugdopleiding verzorgen, hoe zwaarder ze gestraft worden door het feit dat de spelers, op basis van het decreet-Martens de club mogen verlaten op het einde van elk seizoen". Het decreet geeft gewoon toepassing aan wat Europa oplegt. "Zelfs subsidietussenkomsten van de plaatselijke overheden (allicht in het kader van het Sport voor Allen-decreet) kunnen de clubs niet meer motiveren. Als gevolg hiervan swingen de vergoedingen voor de spelers van de eerste ploeg, die elk seizoen van ploeg naar ploeg kunnen gaan, de pan uit".

Minister, tijdens de vorige legislatuur heeft onze fractie een aantal initiatieven genomen. We hebben daarover vaak van gedachten gewisseld met toenmalig minister Anciaux. We hebben zelf een voorstel van decreet ingediend, dat nooit volledig is behandeld omdat uitvoering werd gegeven aan de bestaande decreten. We denken dat, naar analogie van wat in de basketbalfederatie al jaren bestaat, de oprichting van een jeugdfonds een oplossing zou moeten kunnen bieden. U hebt dat trouwens enkele weken geleden ook in die zin geformuleerd na een vraag van mevrouw Werbrouck. In dat fonds worden de opleidingsvergoedingen die clubs betalen bij een transfer samengebracht en kunnen clubs die investeren in jeugdopleiding een deel van hun gemaakte kosten recupereren. Doordat deze opleidingsvergoedingen niet gekoppeld zijn aan een individuele transfer, is dit systeem niet strijdig met de letter en de geest van het decreet-Martens.

Minister, toenmalig minister Anciaux heeft dit systeem op het einde van de vorige legislatuur mogelijk gemaakt via een aanpassing van het uitvoeringsbesluit op de facultatieve opdracht jeugdsport. Blijkbaar is dat nog onvoldoende op het terrein doorgedrongen. Ik hoop dat we samen kunnen zorgen voor een systeem dat tegemoetkomt aan de doelstellingen die we hier al verschillende keren hebben geuit. Hoeveel sportfederaties hebben er in het kader van het decreet een project ingediend voor de facultatieve opdracht jeugdsport? Hoeveel jeugdsportfondsen werden er opgericht binnen de sportfederaties, en hoe zijn die concreet georganiseerd? Met andere woorden, kunnen alle bij de federatie aangesloten clubs eraan participeren? Op welke manier controleert Bloso de concrete werking van de jeugdsportfondsen? Bent u op de hoogte van de hierboven geschetste problematiek via klachten bij Bloso? Op welke wijze vult de Voetbalfederatie Vlaanderen de facultatieve opdracht jeugdsport in? Hoe verloopt de communicatie met de aangesloten clubs en welke clubs kunnen participeren aan de facultatieve opdracht jeugdsport? Hoeveel middelen zet de Voetbalfederatie Vlaanderen zelf in voor de uitvoering van de facultatieve opdracht

jeugdsport? Op welke wijze worden de middelen voor jeugdsport ter beschikking gesteld van de clubs aangesloten bij de Vlaamse federatie?

Minister, ik weet dat u in uw beleidsnota al een aantal cijfers hebt gegeven. Nu, een half jaar later, is het echter zinvol om daar in het parlement even op terug te komen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, mijnheer Sauwens, in 2010 zijn er 30 jeugdsportfederaties die een jeugdsportproject hebben ingediend. In het kader van de facultatieve opdracht zijn dat er 24 uniesportfederaties en 6 recreatieve. Tot op heden werden in het kader van de facultatieve opdracht jeugdsport 30 jeugdsportfondsen opgericht. Dat is toch een eerste belangrijke stap. De filosofie van de oprichting van de jeugdsportfondsen is dat ze zelf hun ambities, strategie en visie mogen bepalen. Het is dus aan de jeugdsportfederaties zelf om hun jeugdsportfonds te organiseren. Waarin wel werd voorzien, is dat het eigen beleid jaarlijks geëvalueerd moet worden en dat ze de evaluatie moeten verwerken in een nieuwe aanvraag. Op die manier is er toch een vooruitgang in dat geheel.

Bij de meeste sportfederaties kunnen alle clubs die jeugdleden hebben, participeren. Er zijn er enkele waar er een instapdrempel is, waar een club bijvoorbeeld minstens 30 jeugdleden moet hebben.

U vroeg ook hoe de controle vanuit Bloso gebeurt. Het besluit Jeugdsport van 12 september 2008 stelt dat een externe beoordelingscommissie de ontvankelijkheid van de projecten inhoudelijk beoordeelt aan de hand van de ingediende aanvraag tot subsidiëring en de beoordelingscriteria. Het inhoudelijke gebeurt dus door een externe beoordelingscommissie. Die geeft dan advies aan mij. Het is Bloso dat de dossiers voorbereidt, ze toelicht en het secretariaat waarneemt. Bloso beoordeelt de zakelijke en financiële aspecten en brengt daarover advies uit. Per jeugdsportproject krijg ik dus twee adviezen: een van de externe commissie over het inhoudelijke en een over het financiële en het zakelijke van Bloso.

Op vraag van de sportfederaties heeft Bloso een vergadering gehouden van de beoordelingscommissie Jeugdsport met alle sportfederaties die een subsidieaanvraag hadden ingediend. Dat was een goed initiatief: 28 van de 30 betrokken sportfederaties zijn op het aanbod ingegaan. Zij hebben na die aanvraag ook hun project bijgeschaafd. Dat is een goede manier van werken geweest.

Bloso heeft de zakelijke en financiële aspecten gecontroleerd en waar nodig contact opgenomen met de sportfederaties en gevraagd om aanpassingen door te voeren. Er is tot op vandaag geen controle op het veld. Wat wel gebeurt, is dat de websites worden nagekeken. Als daar bijvoorbeeld aangekondigde zaken niet op staan, of als er geen informatie kan worden gevonden over de jeugdsportprojecten, dan wordt aan de jeugdsportfederaties gevraagd om dat online te plaatsen en te promoten bij de clubs van de jeugdsportprojecten.

In februari heeft Bloso de formulieren overgemaakt voor de rapportering van de facultatieve opdracht jeugdsport 2009. Alle sportfederaties moesten hun rapportering tegen 1 april bezorgen. Die zullen intussen dus binnen zijn. Er is een heel stramien opgemaakt van wat er zeker in moet staan aan informatie, maar ik zal dat nu niet allemaal voorlezen. Dat is niet zo interessant, maar het wordt dus professioneel aangepakt.

Na controle van de documenten zal ook de definitieve subsidieregeling voor jeugdsport plaatsvinden. Vanaf mei-juni zal Bloso, waar ze denken dat het nuttig en zinvol is, steekproefgewijs een nadere boekhoudkundige en financiële controle uitvoeren.

U vroeg verder of er klachten zijn bij Bloso. Ik hoor ook verhalen zoals u ze hoort, maar er zijn bij Bloso geen klachten. Op zich is dat positief, maar dat wil niet zeggen dat er niets gebeurt op het veld.

De Voetbalfederatie Vlaanderen (VFV) heeft voor het jaar 2010 een aanvraag tot subsidiëring jeugdsport ingediend. Het gaat om een verhoging van de kwaliteit van de jeugdwerking, met

bijzondere aandacht voor de verhoging van de sportparticipatie van de jeugd, onder de noemer ‘Kwaliteit op en naast het veld’. Ze doen eigenlijk twee dingen. Er is eerst en vooral een filosofie om zo veel mogelijk clubs naar een audit te brengen. Bijkomend wil men via financiële stimuli, op basis van een puntensysteem, de clubs aanzetten tot verbetering van de kwaliteit en tot verhoging van de sportparticipatie van de jeugd.

Die audits moeten leiden tot een aantal waardevolle aanbevelingen, die dan ook door andere clubs kunnen worden gebruikt. Om ervoor te zorgen dat zo veel mogelijk clubs die audits doen, heeft men zelfs gezegd dat wie in het verleden nog geen audit heeft gedaan en er geen plant voor dit jaar, ook geen aanspraak kan maken op de bijkomende subsidies vanuit het Jeugdsportfonds op basis van een puntensysteem.

Er is een firma aangesteld als auditbureau. De audits worden afgenomen op regionaal, provinciaal, nationaal en eliteniveau. Het kwaliteitsmodel is samengesteld uit zeven kwaliteitsdimensies. Het gaat dan onder meer over de organisatie, de medische, mentale en studie- en sociale ondersteuning, en de infrastructuur. Er zijn acht criteria die in dat geheel naar voren worden geschoven.

De provinciale coördinator van de VFV informeert de clubs via infoavonden over het jeugdsportproject. Alle voetbalclubs die ploegen met spelers jonger dan 7, 8, 9, 10, 11, 13, 15 en 17 jaar in competitie brengen of via samenwerking met andere clubs dat geheel dekken, kunnen in aanmerking komen voor subsidies. De bij de VFV aangesloten autonome damesvoetbalclubs komen eveneens in aanmerking, als ze minstens een meisjesploeg in jeugdcompetitie hebben.

Hoeveel middelen zet de Voetbalfederatie Vlaanderen zelf in? Het subsidiebedrag is 380.000 euro, maar zij moeten daarbovenop nog 25 percent zelf dragen. Ze plaatsen daar zelf dus 95.000 euro tegenover. Dat maakt dat het totaalbedrag van het jeugdsportproject 475.000 euro bedraagt.

De VFV zal, vertrekkend van de mate waarin een club voldoet aan de voorwaarden die zijn opgenomen in het jeugdsportreglement, al dan niet subsidiebedragen toekennen aan haar clubs. Alle subsidiebedragen waar de clubs volgens het reglement recht op hebben, moeten door de VFV via controleerbare transacties aan de clubs worden overgemaakt.

De club die subsidies ontvangt, moet die uiteraard verantwoorden via investeringen die de kwaliteit van de jeugdsportwerking verhogen en bijzondere aandacht hebben voor de verhoging van de sportparticipatie. Er mag maximum 56 percent van de subsidies worden uitgegeven aan de audit. 44 percent moet specifiek gaan naar de kwaliteit en naar meer jongeren in de sport.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb nog een aanvullende vraag. Welk deel van het budgettaire voorziene bedrag is intussen vastgelegd voor de jeugdinitiatieven?

Minister Philippe Muylers: Ik zal het opzoeken en laten opnemen in het verslag.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het tijdig bezorgen van alle nodige informatie voor het ‘bidbook’ voor de kandidatuurstelling voor het wereldkampioenschap voetbal 2018

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, het is al een beetje een belegen vraag. Ze was ingediend op 23 april, in de filosofie dat als ze snel kon worden gesteld, ik een signaal kon geven dat er nog heel wat zaken niet in orde zijn bij verschillende voetbalclubs en steden in verband met de stadions, en u als minister nog wat tijd zou hebben om initiatieven te nemen.

Het is de HollandBelgium Bid die verantwoordelijk is voor het indienen van de kandidatuur bij de Fédération Internationale de Football Association (FIFA) voor het wereldkampioenschap 2018-2022 (WK). Die kandidatuur moet uiterlijk op 14 mei ingediend zijn. Dat is nog ruim 14 dagen. Als dat nu nog moet gebeuren, dan wordt het eerder problematisch.

Voor de vier geselecteerde stadions of speelsteden waren nog een paar punten niet ingevuld. U had een aantal voorwaarden gesteld aan de verschillende steden om toch in orde te zijn. Op die manier kon u eind maart een volledig dossier inleveren bij de federale regering die dat op haar beurt zou bezorgen aan de HollandBelgium Bid.

Ik heb gisteren gezien dat de Vlaamse Regering ook de oefenstadions heeft geselecteerd. Ik zag trouwens in het verslag van de Vlaamse Regering een passage waarin staat dat het allemaal clubs moeten zijn die een pro license hebben. Ik vraag me af of er kandidaturen zijn van clubs die geen pro license hebben. Het lijkt me wat gek dat er stadioninfrastructuur wordt vernieuwd of opgebouwd voor clubs die geen pro license hebben.

Minister, normaal gezien had u eind maart dat dossier moeten afleveren. Ik vraag me af of dat goed is verlopen. Hebben alle steden en clubs de nodige relevante gegevens die u extra had gevraagd in het kader van het bidbook, bij u binnengebracht? Zijn er nog steden of clubs waar er een probleem is met de voorwaarden die ingevuld moesten worden? Wordt de vooropgestelde timing gehaald? Ik vermoed van wel. Ik heb gezien dat die oefenstadions intussen zijn goedgekeurd. Waren er nog maatregelen nodig om eventuele problemen op te lossen? Zo ja, welke problemen waren dat dan?

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, ik onderschrijf deze vraag volledig. Vandaag las ik in mijn huiskrant De Gentenaar dat de financiering van het Arteveldestadion eindelijk rond is. Ik twijfel niet aan de daadkracht en de ambitie van de Gentenaars, maar wel aan die van het college.

Vooraf wat de financiering betreft, is het belangrijk te weten of die clubs rond zijn met hun financiering. Het bidbook moet over 2 weken binnen zijn.

Het Federaal Planbureau heeft eind maart een studie gemaakt, u waarschijnlijk wel bekend, over de eventuele opbrengsten van de organisatie van het WK 2018-2022 België-Nederland. Mijn vraag is of u in het bidbook die conclusies hebt opgenomen, zeker voor wat Vlaanderen betreft. Ik zie daar een passage over de kosten voor Vlaanderen inzake mobiliteit, veiligheid en dergelijke. Is dat opgenomen in dat bidbook?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik heb de indruk dat er soms misvattingen bestaan, wellicht ook door een slechte communicatie van mezelf. Het bidbook wordt niet door mij geschreven. De kandidaturen worden ook niet door mij ingediend. Dat is nooit het geval geweest. Het zijn de steden met clubs die zich kandidaat stellen. Wij hebben de goedkope leningen waarin voorzien was in het regeerakkoord, gekoppeld aan het WK 2018. Op die manier willen wij een stimulans geven aan clubs om tijdig hun kandidatuur in te dienen. Door die twee aan elkaar te koppelen helpen wij de clubs met hun financiering, zowel wat de oefenstadions als de competitie stadions betreft.

De opdracht behoort toe aan de stichting HollandBelgium Bid. Ik neem niets uit studies op, want ik maak het bidbook niet. Wij bepalen niet of een stad al dan niet haar kandidatuur stelt. Wij kunnen wel beoordelen of de stad die zich kandidaat stelt, wel of niet voldoet aan de voorwaarden voor een goedkope lening.

Op die manier is er gewerkt. Wij zijn altijd betrokken geweest bij het overleg met de federale overheid. Zij hebben ons altijd gevraagd de informatie te stroomlijnen en over te maken. Dat is tijdig gelukt. Wij hebben vier stadions waarvan wij weten dat de steden zich kandidaat willen stellen. Wij hebben gesprekken gevoerd over de financiering en over de mogelijkheid van een goedkope lening van 10 miljoen euro via de PMV. Aan de zes die kandideren voor oefenstadions hebben we vorige vrijdag gezegd dat hun dossiers voldoende duidelijk zijn. Nu moeten de steden zich kandidaat stellen. Zij weten aan welke voorwaarden zij moeten voldoen om bij ons aan die lening te kunnen komen en hoe zij moeten voldoen aan de andere voorwaarden die door ons zijn vooropgesteld.

De Vlaamse Regering heeft de timing gehaald zoals was afgesproken. Wij hebben alle informatie, ook over de financiering en over mogelijke tax shelters, aan federaal minister Reynders bezorgd. Nu moeten de clubs op basis van die informatie definitief beslissen of zij het risico nemen om zich kandidaat te stellen. Voor The HollandBelgium Bid moesten wij ook vanuit de overheid garanties bieden. Alle overheden van dit land moesten dat doen. Ook dat heeft de Vlaamse Regering vorige vrijdag beslist.

Daarmee hebben wij afgerekend met de fundamentele problemen waarmee de Vlaamse Regering te maken had. De ondersteuning van vier mogelijke wedstrijdstadions met een lening van telkens 10 miljoen euro werd beslist op 11 december 2009. Er zijn verdere gesprekken gevoerd. Die steden weten waar ze staan, zij moeten beslissen of ze zich kandidaat stellen. Afgelopen vrijdag hebben we de zes mogelijke oefenstadions en de goedkeuring van de garanties beslist. Nu moeten de steden beslissen, wij kunnen dat niet. Het is dan uiteindelijk de FIFA die een definitieve keuze moet maken.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, ik weet natuurlijk dat het witboek wordt ingediend door de vereniging The HollandBelgium Bid. Ik weet ook dat het de steden zijn die zich kandidaat moeten stellen.

Ik heb het voorrecht om zitting te hebben in de Antwerpse gemeenteraad. Daar heb ik ook de voorwaarden van de FIFA zien passeren om gaststad te zijn en voor het stadion. U hebt echter in dit kader, en waarschijnlijk in het stroomlijnen van de gegevens, toch wel zeer duidelijke voorwaarden gesteld aan de speelsteden. U hebt gezegd dat u een duidelijk zicht wilt hebben op de financiering van die stadions en op de oprichting en plannen van die stadions. In het geval van één stad vond u het nodig dat er een akkoord was tussen twee voetbalclubs voordat de beslissing definitief werd.

Ik heb nu de indruk dat u zegt dat de Vlaamse Regering er enkel is voor de uitgestelde lening van de PMV voor 10 miljoen euro en dat de Vlaamse Regering verder weinig te maken heeft met die kandidatuurstelling. Maar dan vraag ik mij af waarom u in het verleden die voorwaarde hebt gesteld. In mijn stad, Antwerpen, is die voorwaarde van het akkoord tussen twee clubs niet ingevuld. Toch vermoed ik dat u de geselecteerde stadions die u ging voorzien van een uitgestelde lening hebt doorgegeven aan de federale regering en vervolgens aan The HollandBelgium Bid. Ik vraag mij af, aangezien aan die voorwaarden toch niet was voldaan, waarom het nodig was ze te stellen. Nu heb ik de indruk dat u zegt dat wij er weinig mee te maken hebben, dat het de steden zijn die zich kandidaat stellen en dat het The HollandBelgium Bid is die het moet doen. Toch hebt u zich sterk geëngageerd door die steden en clubs strikte voorwaarden op te leggen. Ik kan alleszins garanderen dat in één stad noch de financiering, noch het akkoord tussen twee clubs gerealiseerd is.

Minister Philippe Muylers: Er is nog een onderwerp niet aangehaald: het hebben van een FIFA-pro licentie. Er zijn clubs in de tweede klasse die vorige vrijdag nog geen uitspraak hadden over hun licentie. Dat is een voorwaarde om in aanmerking te komen. Ik heb er geen zicht op wie zijn licentie niet zal krijgen. Niet elke club die een dossier heeft ingediend, heeft

er nu al een uitspraak over. Ik weet niet of bijvoorbeeld Oud-Heverlee Leuven al een uitspraak heeft.

Wat betreft Antwerpen is het heel duidelijk dat de stad weet, zowel met betrekking tot de voorwaarden voor een stadion als tot de omliggende werken, dat er voorwaarden zijn afgesproken tussen de stad en de Vlaamse Regering. Als zij niet aan die voorwaarden voldoen, weten zij ook dat er geen stadion zal kunnen komen. Zo eenvoudig is het.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Ik hoop dat de voorwaarde van de pro license voor de kandidatuurstelling voor die uitgestelde lening voor de oefenstadions ook al vooraf werd gesteld. Dat lijkt me essentieel. Als het een bijkomende voorwaarde is, zou bijvoorbeeld Oud-Heverlee, als die club de licentie niet haalt en geschrapt wordt van het lijstje, naar de Raad van State kunnen stappen. U hebt daar al ervaring mee. Af en toe trekken clubs naar de Raad van State om tegen een regeringsbeslissing in te gaan.

U zegt dat er, los van die lening, afspraken zijn gemaakt en voorwaarden zijn gesteld door de Vlaamse Regering aan de stad Antwerpen om een stadion te bouwen. Als aan die voorwaarden niet wordt voldaan, dan komt er geen stadion. Is er al voldoende aan de voorwaarden voldaan? Blijkbaar niet. Als ik u goed heb begrepen, is het heel onduidelijk en onzeker of er in Antwerpen een stadion komt.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, ik heb nog een korte praktische vraag. U zegt dat de steden een kandidatuur moeten indienen. Het is België, en dus ook Vlaanderen, en Nederland die instaan voor de organisatie. U komt er niet zo makkelijk vanaf. Wij organiseren dat. Het zijn niet de clubs die het WK organiseren.

Minister, ik spreek nu voor Gent. Stel dat ze er niet geraken. Is er dan een plan B? Of zegt u dat dat dan maar zo is?

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Yüksel, ik begrijp u niet goed. De Vlaamse Regering heeft gedaan wat ze moest doen. We stimuleren clubs om zich kandidaat te stellen. Er zijn vier steden. Voor The HollandBelgium Bid waren twee voldoende. We gaan voor vier. We nemen onze verantwoordelijkheid en laten ze alle vier verder gaan. We leggen hier en daar een voorwaarde op om die steun te kunnen krijgen.

Nu zegt u dat ik er niet zo makkelijk vanaf kom. We gaan naar alle vergaderingen. We doen mee aan elke opvolging. Natuurlijk kom ik er niet zo makkelijk vanaf! Ik ben ermee bezig van het eerste tot het laatste moment. Maar ik kan niet aan Gent opleggen dat ze zich kandidaat moet stellen. Dat doet die stad. Het zijn steden die zich kandidaat stellen bij The HollandBelgium Bid. Wij kunnen niet zeggen dat ze dat moeten doen.

Ik zou wel eens willen zien wie Brussel zou kunnen verplichten om zich kandidaat te stellen. Als Brussel zegt dat ze het niet kan financieren of als ze andere redenen aanhaalt en bijvoorbeeld stelt dat ze geen stadion heeft, denkt u dan dat België zal opleggen dat er een stadion moet worden gebouwd? Is dat uw voorstel? Dat klopt niet.

Ik denk dat we onze verantwoordelijkheid hebben opgenomen. Ik ben wat verbaasd door de toon die u aanslaat. U zegt dat ik mijn verantwoordelijkheid moet opnemen en dat ik er niet zo makkelijk vanaf kom. Ik kom er niet makkelijk vanaf. We hebben onze inspanningen gedaan. We hebben in de Vlaamse Regering de beslissingen genomen die we konden en moesten nemen. We hebben de gesprekken gevoerd via de PMV. We hebben de beoordeling gedaan van de dossiers. We hebben gezorgd voor de stimulans. We hebben de wisselwerking verzorgd met de federale overheid.

Als er morgen een club is die zegt dat ze niet rond raakt, dan zullen we de zaak bekijken. Normaal gezien hebben we nog een marge van twee, want er moesten er twee zijn. In België

moeten er vijf zijn. Normaal gezien hebben we er vandaag vier. Dat aantal kan herleid worden naar twee indien clubs zouden afhaken.

De clubs kennen ook de voorwaarden. Ik laat me niet chanteren. Als een club morgen zegt dat ze de financiering niet rond krijgt en me bijkomend geld vraagt, dan zal ik daar niet op ingaan. De voorwaarden waren bekend.

We hebben gedaan wat we moesten doen. Ieder heeft zijn verantwoordelijkheid.

Mijnheer Wienen, net zoals u lees ik in de krant dat de gesprekken met Germinal Beerschot aan de gang zijn. Voor zover ik weet, zit het bestuur van Germinal Beerschot op dit moment op één lijn. Iedereen kan verwachten dat die gesprekken nog tijdig afgerond geraken. Zelfs als Antwerpen beslist het wel te doen, dan kan ze haar kandidatuur indienen. Maar als ze het daarna niet hard kan maken, dan is er geen subsidie en ook de rest niet. Het is een risico-inschatting. *(Opmerkingen van de heer Wim Wienen)*

Dat zijn afspraken tussen de vorige Vlaamse Regering en het stadsbestuur van Antwerpen. Het is door het volledige schepencollege mee ondertekend.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de sensibilisering van topsporters voor eetstoornissen

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck: Minister, een Nederlandse studie brengt aan het licht dat topsporters een grotere kans lopen op een eetstoornis. Deze berichtgeving komt enigszins verrassend, maar is wel logisch indien men wat verder nadenkt. Er zijn heel wat sporten waarin slank zijn een competitief voordeel biedt. Denken we maar aan kunstschaatsen, dansen en gymnastiek. Bovendien zijn er sporten waarin het uiterlijk ook een belangrijke rol speelt. Tennis en beachvolley zijn zo'n mediatiek interessante sporten dat daar een schoonheidsideaal wordt opgedrongen door de maatschappij. Ook judo is een sport waarbij, door de verdeling in gewichtsklassen, het gewicht een heel belangrijke rol speelt. Tekenend is het verhaal van ex-judoka Gella Vandecaveye, die een jaar van haar carrière in twee klassen heeft gevochten: bij de junioren bij de min 56 kilogram, bij de profs bij de min 61 kilogram. Al naargelang het toernooi moest ze bijkomen, dan wel afvallen.

De Nederlandse studie laat nu zien dat ex-topsporters veel vatbaarder zijn voor eetstoornissen. Een eetstoornis wordt bij topsporters dan ook nog eens meestal veel te laat opgemerkt. Vaak wordt ondergewicht immers nog verbloemd door een aanzienlijke spiermassa, voornamelijk via de opname van proteïnes, waardoor magerzucht moeilijk wordt opgemerkt. Veel sporters denken ook dat minder wegen hen zal helpen in het leveren van betere sportprestaties. Tot op zekere hoogte klopt dat, maar elke mens heeft natuurlijk limieten.

En toch, volgens de studie kan er wel degelijk iets aan gedaan worden. De sleutel ligt immers bij de sportfederaties en de sportclubs. Ze kunnen via sensibilisering een klimaat scheppen waarbij de nadruk komt te liggen op persoonlijke ontwikkeling en niet zozeer op gewicht en resultaat. Ook voor de ouders is een belangrijke rol weg gelegd. Te veel druk op de schouders van de jonge sporter kan in deze ook vaak nefast zijn.

Minister, wat is uw mening over deze problematiek? Welke concrete initiatieven neemt de Vlaamse Regering om sportclubs en sportfederaties aan te zetten tot het sensibiliseren van topsporters met betrekking tot eetstoornissen? Zult u in de toekomst nieuwe sensibiliseringsacties promoten?

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, mevrouw Godderis, ik wil natuurlijk de analyse van die Nederlandse studie niet ontkennen, maar volgens mij is er een probleem. Tegenwoordig is het bon ton dat de overheid, als er een probleem is, onmiddellijk een sensibilisatieactie moet ondernemen, maar zo kunnen er wel heel veel sensibilisatieacties worden ondernemen en ik geloof niet dat er voor alle problemen die er in Vlaanderen zijn, de regering voldoende geld heeft om sensibilisatiecampagnes te doen.

In dezen ligt er mijns inziens ook een heel grote verantwoordelijkheid bij de sporters zelf. Zij moeten natuurlijk voor zichzelf uitmaken hoe ver ze willen gaan om de top te bereiken.

Bovendien zijn de systemen van sommige sporten, zoals de gewichtsklassen, wat ze zijn. Die zullen niet veranderd worden omdat er nu in Nederland zo'n studie is. Ik lees dat de sleutel is dat de nadruk moet worden gelegd op de persoonlijke ontwikkeling en niet zozeer op gewicht en resultaat, maar als iemand een topsport wil beoefenen en echt kampioen wil worden, dan moet hij de klemtoon leggen op het behalen van resultaat, want anders zal hij de top nooit bereiken.

We moeten er toch een beetje mee opletten dat we niet te snel zeggen dat er sensibilisatie moet zijn bij de federaties en zo meer. Natuurlijk hebben de federaties en vooral de sporters zelf een verantwoordelijkheid in dezen, niet zozeer de Vlaamse Regering.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, ik meen te mogen zeggen dat ik redelijk in het topsportcircuit heb meegedraaid en er zijn inderdaad mensen die problemen hebben met eetstoornissen, dat is waar. Tijdens mijn carrière had ik in het judowereldje weet van een viertal mensen met eetstoornissen op honderden of duizenden zonder eetstoornissen. Ik denk niet dat we van een problematiek kunnen spreken.

Wie aan topsport doet in een sport met categorieën, heeft natuurlijk nog altijd de eigen keuze in welke categorie hij deelneemt. Het is natuurlijk zo dat ik bijvoorbeeld in de categorie boven Gella zat, want om elkaar geen concurrentie aan te doen, ging Gella een categorie lager.

Zoiets kan op een ziekelijke wijze verlopen, want er is sprake van een ziekte als men voor een soort van boulimie gaat, maar de meeste mensen zullen op een normale manier diëten. Er is natuurlijk altijd een percentage bij wie het verkeerd loopt en het klopt dat we dit misschien moeten aanpakken, maar het is evenmin nodig om er een groot probleem van te maken, want dat zal niet veel mensen helpen.

De kans bestaat inderdaad dat een topsporter na de carrière een eetstoornis ontwikkelt omdat hij of zij tijdens de carrière alles gedaan heeft voor de carrière: op tijd slapen, op de juiste momenten eten, de juiste dingen eten, minder frieten eten tijdens de carrière enzovoort. Als men dan eenmaal 'gelost' wordt, gaat men inderdaad iets meer frieten eten en iets meer mayonaise, dan gaat men vaker op restaurant eten, maar de keuze om iets al dan niet te eten, ligt bij de topsporter zelf.

De grote verantwoordelijkheid moet mijns inziens eerder bij de sporter zelf worden gelegd, in plaats van de schuld te geven aan de sportfederatie, de ouders en zo meer. Ik zou de zaak niet opkloppen, maar misschien moeten we hier toch even bij stilstaan. Ik heb er in elk geval nooit problemen mee gehad.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw Werbrouck, ik ben blij dat u er geen problemen mee hebt.

De Nederlandse studie heeft de nodige weerklank gekregen in de Nederlandse en Vlaamse pers, maar ook in de internationale pers. Het is niet omdat het vandaag bij ons geen groot

probleem is, dat we niet waakzaam moeten zijn en blijven. De vraag tot sensibiliseren, lijkt mij terecht, maar – en ik kom hier direct op terug – eigenlijk doen we al veel, en dat maakt dat we geen nieuwe campagne op getouw moeten zetten.

Wat we niet hebben in Vlaanderen, is een vergelijkbare studie. De situatie in Vlaanderen is niet in kaart gebracht, maar die verschilt wel wat van de Nederlandse. Het begrip ‘anorexia athletica’ is niet nieuw, maar de definitie is wel problematisch: 5 percent onder het normale gewicht, tegenover 15 percent onder het normale gewicht voor ‘anorexia’. De diagnose van anorexia athletica gebeurt niet enkel door de vaststelling van overdreven gewichtsverlies, maar houdt ook rekening met andere criteria, zoals de afwezigheid van een ziekte of aandoening die dit gewichtsverlies kan verklaren, de overdreven vrees om dik te worden en dergelijke meer.

Een optimaal lichaamsgewicht is voor een sporter, en zeker voor een topsporter, een prioriteit, maar dat betekent niet dat excessen inzake lichaamsgewicht per se nodig zijn om topsporter te zijn, daar hebt u gelijk in. De problematiek is natuurlijk ook sporttakgebonden, want een laag lichaamsgewicht is een voordeel bij een aantal sporten zoals schansspringen, hoogspringen, gymnastiek, maar in andere sporten zijn er gewichtsklassen en dan is voor heel velen het hoogst toegelaten gewicht het na te streven doel. Een topper zijn als zwaargewicht, klinkt natuurlijk nog altijd sterker dan het zijn als superlichtgewicht, dat geldt voor bijvoorbeeld bij het gewichtheffen.

De Nederlandse studie van mevrouw de Bruin verwijst onder meer naar een problematiek in kunstschaatsen, dansen, gymnastiek, maar ook naar tennis en beachvolley. In Vlaanderen is de problematiek niet bekend in het kunstschaatsen – maar er zijn bij ons ook weinig mensen die dat doen – bij tennis of bij beachvolley. In de gymnastiek is de problematiek wel gekend en wordt erop ingespeeld. Dansen maakt geen deel uit van het Vlaamse topsportbeleid.

Het is de aanbeveling van mevrouw de Bruin dat: “sportorganisaties en sportbegeleiders een topsportklimaat horen te scheppen dat de nadruk legt op plezier en persoonlijke ontwikkeling en niet alleen op gewicht en resultaat”. Het Vlaamse topsportbeleid is gericht op het behalen van resultaten middels het creëren van een topsportklimaat, waarbij plezier en persoonlijke ontwikkeling ook heel belangrijk zijn, dit staat ook in ons Topsportactieplan II. Ik heb dit gisteren ook nog in de plenaire vergadering gezegd, en ik denk dat ook de combinatie met het leren maken van eigen keuzes een belangrijk element is.

We doen al heel wat in Vlaanderen. Het is goed dat u de problematiek hebt aangehaald. Dat geeft me ook de kans om toe te lichten wat we preventief en curatief doen. Elke Vlaamse elitesporter, elke beloftevolle jongere, elke leerling/topsporter en geïdentificeerd topsporttalent heeft het recht op een gratis sportmedische keuring en begeleiding door een sportmedisch keuringscentrum. Voor de leerlingen van de topsportscholen is deze keuring een subsidievoorwaarde en dus bijna verplicht. Bloso beschikt over de cijfers waaruit blijkt dat alle leerlingen/topsporters jaarlijks effectief aan deze sportmedische keuring deelnemen.

Voedingsbegeleiding, maar ook sportpsychologische begeleiding, in groep of individueel, maken deel uit van het aanbod van de gesubsidieerde medische en paramedische keuring en begeleiding van de sporters. Bij Bloso zijn er sinds 2003, sinds de oprichting van de afdeling Topsport, projecten rond voedingsbegeleiding die grotendeels gericht zijn op de topsportscholen en op het aanleren van een gepast voedingsgedrag. Het is dan ook zo dat de problematiek bij de betreffende topsportfederaties noch onbekend, noch miskend is.

Ik verwijs hierbij naar een interview van maart 2010 met Rudy Heylen, een sportpsycholoog die betrokken is bij de begeleiding van heel wat Vlaamse Topsporters. Volgens de heer Heylen zijn de Vlaamse topsportscholen zich van het probleem bewust, is er begeleiding in probleemsituaties en zijn de Nederlandse statistieken naar zijn aanvoelen niet transposeerbaar naar Vlaanderen. Eén op vijf turnsters met anorexia, dat zou in Vlaanderen helemaal niet het

geval zijn. Er worden wel eetstoornissen gedetecteerd tijdens de controle door de keuringscentra, maar daaraan wordt dan verholpen.

Laten we eens kijken naar de website Gezond Sporten van het MVS-team. De zes erkende keuringscentra hebben een gezamenlijke manier van aanpak van eetstoornissen bij getalenteerde sporters ontwikkeld. De richtlijnen die zij hanteren, zijn daar terug te vinden. Er is ook een intern draaiboek voor de begeleiding van sporters in gewichtklassen, om problemen te voorkomen als iemand een gewichtsklasse wil zakken of stijgen. Het draaiboek voorziet in een multidisciplinaire aanpak en beperkt zich niet tot de betrokken atleet, maar koppelt terug naar trainers, begeleiders, ouders, topsportscholen en topsportfederaties.

Het is heel terecht dat u deze problematiek aanhaalt, mevrouw Godderis. We gaan daar vandaag in Vlaanderen vrij juist mee om. De gevallen die bekend zijn, zijn relatief beperkt, maar het is iets waar we ook in de toekomst oog voor moeten blijven hebben.

De voorzitter: Mevrouw Godderis heeft het woord.

Mevrouw Danielle Godderis-T'jonck: Minister, ik dank u voor het antwoord.

Mijnheer Wienen, ik vind dat u hier een beetje licht over gaat. Ik ken professor Pieters vrij goed, hoofd van de afdeling Eetstoornissen in het Sint-Jozefziekenhuis in Kortenberg. Mijn dochter is daar 6 maanden opgenomen. Het was niet door te sporten dat zij anorexia heeft gekregen. U moet weten, mijnheer Wienen, dat 60 percent hervalt, 20 percent geneest en 20 percent sterft. Ik heb ook gezien dat er momenteel enorm veel jongens die sportprestaties leveren, worden opgenomen in die afdeling. Ik vind dat u daar toch een beetje licht over gaat.

Mijn tweede dochter zat in de sportschool. Zij heeft in de 4 jaar dat ze daar zat nooit controle gehad van haar gewicht. Ik vind dat we preventief moeten handelen en in het oog moeten houden hoe het verder verloopt.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Ik wil even de juiste nuance aanbrengen. Met mijn 105 kilogram lijkt het mij vrij moeilijk om ergens licht over te gaan. Maar alle gekheid op een stokje: ik ga niet lichtzinnig om met de problematiek van boulimie of anorexia. Ik zeg alleen dat het overgrote deel van de mensen die aan anorexia lijden, dat niet hebben gekregen door de sport. Ik vind dat uw vraag om een extra sensibiliseringscampagne ons wat te ver leidt, omdat het probleem niet zo groot is. Ik ben blij dat mevrouw Werbrouck dat standpunt deelt en getuigd heeft over het feit dat dat probleem in de sport niet zo immens groot is. We moeten alles dus een beetje in proportie zien.

Het is geenszins mijn bedoeling geweest om lichtzinnig over de problematiek van mensen die anorexia hebben heen te gaan.

Mevrouw Danielle Godderis-T'jonck: Mijnheer Wienen, neem eens contact met de balletscholen. Veel van de meisjes en jongens die ballet doen, hebben anorexia.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Wim Wienen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de oprichting van een permanente interdisciplinaire werkgroep voetbal en politiek

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, ik stel deze vraag in het kader van een aantal zaken die zijn gebeurd. Ik stel vast dat de federale overheid, in het specifieke geval van het voetbal, steeds meer op de bevoegdheidsdomeinen van Vlaanderen en de andere gemeenschap komt.

– *De heer Lieven Dehandschutter treedt als waarnemend voorzitter op.*

Bij het aantreden van deze Vlaamse Regering was nochtans gezegd dat men een zeer assertief beleid zou voeren en de bevoegdheden zou maximaliseren. Nu stel ik vast dat er op het federale niveau heel wat gebeurt rond dat voetbal. Op maandag 19 april heeft er in de Senaat een colloquium ‘Voetbal en politiek’ plaatsgevonden. Waar mensen een colloquium organiseren, staat hun vrij. Dat dat nu in de Senaat plaatsvond, was het probleem niet.

Ik stel echter vast dat daar heel wat politici van het federale niveau aanwezig waren: senatoren, Kamerleden en heel wat federale ministers. Die ministers hebben in het kader van het colloquium bovendien heel wat uitspraken gedaan over zaken die ze willen doen, zoals fiscale stimuli voor sportinfrastructuur, de tax shelter van federaal minister Reynders, er werd gesproken over tv-rechten, het statuut van vrijwilligers en dergelijke meer.

Men heeft daar ook aangekondigd dat er een permanente interdisciplinaire werkgroep zou worden opgericht, waarin de leiding van de politiek – wat dat ook moge zijn –, en de leiding van het voetbal enkele keren per jaar overleg zouden plegen.

Een en ander komt mij eigenaardig over, omdat Sport een bevoegdheid is die bij ons rust. Uit de mediaberichten die ik daarover gelezen heb, kon ik niet onmiddellijk opmaken of de Vlaamse minister van Sport daar aanwezig was en of hij betrokken is bij de oprichting van die werkgroep. Ik weet ook niet of er gemeenschapsparlementsleden waren uitgenodigd, wat mij toch logisch lijkt als men met de politiek wil debatteren over sport, en in dit geval over voetbal.

Minister Reynders heeft in het kader van de bouw en renovatie van de voetbalstadions trouwens ook gezegd dat er bilateraal overleg wordt gepleegd. Ook in dat kader moeten het mijns inziens vooral de Vlaamse Regering en de Vlaamse overheid zijn die inzake sport en voetbal een voortrekkersrol spelen.

Minister, was u aanwezig op dat colloquium? Zo neen, waarom niet? Waren er parlementsleden van de gemeenschapsparlementen uitgenodigd? Zo ja, welke? Zo neen, waarom niet? Was u betrokken bij de oprichting van de permanente interdisciplinaire werkgroep? Het lijkt mij logisch dat u daar als betrokken minister een plaatsje krijgt. Wat is uw standpunt inzake de oprichting van een dergelijke werkgroep? Bent u van mening dat een en ander past in een poging van het federale niveau om exclusieve bevoegdheidsdomeinen van de gemeenschappen te betreden?

Bent u van oordeel dat in het voetbaldossier in het algemeen en in het stadiondossier in het bijzonder het nog steeds de gemeenschapsregeringen en -parlementen zijn die de spelbepalende rol dienen te spelen? Wat is het resultaat van het bilaterale overleg in het kader van de bouw en renovatie van voetbalstadions, waar minister Reynders het over had?

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Ik sluit me volledig aan bij de heer Wienen. Hij heeft alle vragen gesteld die ik zelf in gedachten had.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, collega's, ik zal proberen om kort en eenvoudig te antwoorden. Was ik aanwezig? Neen. Het stond niet in mijn agenda. Ik was op voorhand niet verwittigd over die datum en heb me dus niet vrijgemaakt. Een van mijn medewerkers was wel aanwezig. Mijn collega-minister Antoine was op dezelfde manier aanwezig.

Waren er Vlaamse parlementsleden uitgenodigd? Het was een initiatief van vijf senatoren. Ik weet niet wie zij hebben uitgenodigd. Voor zover wij weten, waren er geen Vlaamse parlementsleden aanwezig. Wij staan niet in voor de uitnodigingen.

Werd er op voorhand overlegd met de Vlaamse minister? Neen. Het is een uitspraak die Yves Leterme daar ter plaatse heeft gedaan. Wat is de rol van de Vlaamse minister en de Vlaamse

overheid? Het gaat over een federale werkgroep. Wat is mijn standpunt daarover? Als ze van mijn exclusieve bevoegdheid afblijven, doen ze maar wat ze willen, om het eenvoudig te stellen.

Een aantal zaken over voetbal valt onder de federale bevoegdheid. Ik denk dan aan binnenlandse zaken, veiligheid, financiën en justitie. Als ze het daarover hebben, en ik heb begrepen dat die zaken daar aan bod zijn geweest, dan kan mij dat niet veel schelen. In een samenwerkingsfederalisme zou het natuurlijk beter zijn dat er wordt samengewerkt. Vandaag was dat nog niet volledig het geval.

De verantwoordelijkheden zijn niet altijd strikt te scheiden. Het voetbaldossier bestaat niet en heel wat voetbalaspecten hebben raakvlakken met zowel de federale bevoegdheden als gemeenschapsbevoegdheden.

Ik heb daarnet al gemeld dat Vlaanderen ten volle zijn verantwoordelijkheid heeft genomen in het stadiondossier, de dopingsbestrijding, en de positief-kritische ondersteuning van de Voetbalfederatie Vlaanderen. Deze thema's zijn door mijn raadgever op het colloquium ter sprake gebracht.

Het resultaat van het bilateraal overleg met minister Reynders is dat we een aantal mogelijkheden hebben onderzocht, samen met de ParticipatieMaatschappij Vlaanderen (PMV). Er waren verschillende voorstellen waarbij onder meer de tax shelter naar voren kwam als de beste maatregel. Er zijn echter ook andere ideeën zoals een verdere terugkoppeling. Het is de bedoeling met de verschillende steden en clubs afspraken te maken omdat eenzelfde systeem voor alle clubs nogal moeilijk is. Ik kan echter niet zeggen hoe dit verder wordt geconcretiseerd in de federale constitutie van vandaag.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, het gebeurt niet vaak dat u me volledig ontgoochelt wanneer ik u een vraag stel. Bij deze vraag is dat wel het geval. U bent minister van een regeringspartij die heeft aangekondigd een heel assertief beleid te voeren inzake de eigen bevoegdheden en die eigen bevoegdheden te maximaliseren. Toch merk ik dat de federale overheid, en dan zeker wat voetbal betreft, steeds meer treedt op paden die in dit huis en in de Vlaamse Regering thuishoren. U zegt dan dat het u geen barst kan schelen zolang men niet te strikt aan uw bevoegdheden raakt. Ik leid uit uw antwoord af dat het u eigenlijk niet interesseert wat er daar allemaal bekostigd wordt. Er is aangekondigd dat er een permanente interdisciplinaire werkgroep zou worden opgericht. Ik krijg geen antwoord op mijn vraag of de Vlaamse Regering daarin betrokken is.

Afgelopen weekend heb ik aan de mensen gevraagd of voetbal een sport is. Iedereen antwoordde ja. Ik vermoed dus dat voetbal nog altijd een sport is. Als voetbal een sport is, dan behoort dit voor een groot deel tot de bevoegdheden van deze club. Ik heb in de schriftelijke neerslag van mijn vraag gezegd dat er punten zijn die veeleer op federaal niveau liggen. Ik stel echter vast dat men aan een remonte bezig is om bepaalde dossiers naar daar te trekken. Wanneer senatoren een dergelijk initiatief nemen, zouden ze op zijn minst de beleefdheid moeten hebben om de minister van Sport uit te nodigen, wat blijkbaar niet of te laat is gebeurd, waardoor u iemand van uw kabinet hebt moeten sturen. Ik vind het voor een N-VA-minister een beetje een pijnlijk en weinigzeggend antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Iedereen heeft het recht om een vergadering te organiseren. Ik zou wel graag het verslag van die werkgroep kunnen inzien. Daar staan interessante zaken in. Zoals u al hebt gezegd, gaat het statuut van de vrijwilliger over fiscaliteit, dat is een federale materie. Het is dan ook normaal dat daarover wordt gepraat. Er moet wel een betere informatiedoorstroom zijn, ongeacht via welk kanaal.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Wienen, gelukkig zal ik mijn eigen N-VA-fractie niet ontgoochelen. Ik heb immers gedaan wat ik moet doen. Ik houd me aan de bevoegdheden van Sport die Vlaams zijn. Als het over een federale materie gaat, zie ik echt niet in wat het probleem is. Maar de oppositie moet natuurlijk oppositie voeren.

Mevrouw Werbrouck, ik ben blij met uw opmerking over het verslag. Ik stel voor dat u dat vraagt aan iemand uit de LDD-fractie in de Senaat.

De voorzitter: De heer De Coene heeft het woord.

De heer Philippe De Coene: Mijnheer Wienen, een aantal weken geleden heb ik ook in de krant gelezen dat men daarmee bezig was. Ik had daar ook een dubbel gevoel bij. Enerzijds vond ik het niet echt elegant en diplomatisch dat het Vlaams niveau, hetzij de uitvoerende macht, hetzij het parlement, er niet vanaf het begin bij betrokken was.

Anderzijds betekent het feit dat men vergadert over zaken waarvoor men niet bevoegd is, dat men veel tijd heeft. Het is alsof wij hier een vergadering zouden houden over federale zaken waar we in het beste geval via een overleg van gemeenschap tot gemeenschap, kunnen vragen dat er iets wordt gedaan. Als men beweging wil brengen in een aantal zaken die een zuivere gemeenschapsaangelegenheid zijn, zal men vroeg of laat toch moeten aankloppen bij de minister of bij het parlement. In die zin vind ik dat we dit vooral niet belangrijker moeten maken dan het is. Het lijkt me beter dit filosofisch op te nemen in plaats van – vergeef me de uitdrukking – als een kaakslag voor Vlaanderen.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Mijnheer De Coene, u hebt natuurlijk een punt. Wanneer men vergadert over zaken waarvoor men niet bevoegd is, betekent dat inderdaad dat men veel tijd heeft. Als ik echter vaststel dat men effectief een werkgroep opstart waarin de leiding van de voetbalwereld en van de politiek samenkomt om te debatteren, lijkt het me toch wenselijk dat de Vlaamse overheid, die bevoegd is voor Sport, daarin wordt betrokken. Men moet zich toch niet alles laten welgevalen, te meer omdat de verklaringen niet zozeer uit de voetbalwereld kwamen, maar van leidinggevende ministers uit die federale regering. Zij permitteren zich plots uitspraken over zaken waarvoor ze niet bevoegd zijn. Daarom had ik ook graag een reactie van de minister gehad, maar blijkbaar interesseert het hem geen barst. Daar neem ik akte van.

De voorzitter: De heer De Coene heeft het woord.

De heer Philippe De Coene: Het is niet aan mij om de minister te verdedigen, daar gaat het trouwens niet om. Als echter de voetbalbond of bij uitbreiding om het even welke sportbond, denkt zaken te kunnen realiseren en daarin de bevoegde instanties te ontzien, dan hebben ook zij te veel tijd. Dat is heel onverstandig. Ik zou het hen zelfs afraden, en niet alleen omwille van het diplomatieke aspect, maar vooral omwille van de efficiëntie. Als men nadien als sportbond vaststelt dat men zich ten langen leste toch tot het bevoegde niveau moet richten, dan is men toch bezig aan een soort gang naar Canossa. Men moet dan immers een knieval maken en toegeven dat men onnozel bezig was.

Ik raad u dan ook aan u daar vooral niet ongerust over te maken. Ik denk niet dat dit de minister niet interesseert. Ik denk dat hij zich veeleer afvraagt welke match hier nu wordt gespeeld. Het lijkt me veeleer een laconieke reactie dan een soort absentisme uit eigenwil.

Mijnheer Wienen, maak ze niet belangrijker dan ze zijn.

De heer Bart Caron: Ik wil, helemaal tegen de regels van de commissie in, geen vraag stellen aan de minister, maar aan mijn collega. Mijnheer Wienen, als minister Reynders een fantastische tax shelter zou ontwikkelen voor de bouw van nieuwe voetbalstadions en Germinal zou solliciteren om er een te bouwen omdat het privékapitaal dat wordt ingebracht bijzondere fiscale voordelen zou opleveren, wat de voetbalsport en de bouw van stadions zou versterken, zou u daar dan moeite mee hebben?

De heer Wim Wienen: Mijnheer Caron, vindt u het normaal dat als bepaalde bevoegdheden duidelijk hier liggen, dat in bepaalde dossiers, zelfs als er overlappende bevoegdheden zijn, dit niveau niet eens betrokken wordt als er zaken worden aangekondigd en zaken worden beslist en dat er dan pas op latere datum een bilateraal overleg komt? Dat vind ik problematisch. En ik vind ook dat de Vlaamse Regering, wanneer ze blijkbaar bewust – en ik vermoed bewust – uit bepaalde zaken wordt gehouden, wel eens stevig zou mogen reageren. Maar blijkbaar sta ik hier met dat standpunt alleen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Philippe De Coene treedt opnieuw als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het toezicht op de naleving van de sportdecreten door de sportfederaties en sportclubs

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Voorzitter, minister, ik dank u omdat u de agenda wat hebt willen omgooien. Ik zeg het met een eufemisme: het was geen sinecure om hier te geraken, niet alleen voor mij.

In het jaarverslag 2008 van het Kinderrechtencommissariaat lees ik dat de ombudsdienst van het Kinderrechtencommissariaat heel regelmatig vragen en klachten krijgt over sportclubs. Zo lezen we onder meer: “De ombudsdienst krijgt klachten over de behandeling van minderjarigen door de trainer, en over sancties en problemen bij de transfer naar een andere club. In de jeugdsport bestaat er een ethische code, de Panathlonverklaring. Veel Vlaamse sportfederaties hebben die verklaring ondertekend. De ethische code biedt jongeren een optimale bescherming. Bovendien geeft ze kinderrechten een plaats in de sportwereld. Toch blijft de code in de praktijk van de plaatselijke clubs en verenigingen nog te veel dode letter. Ondanks de Panathlonverklaring tonen de meldingen dat minderjarigen dikwijls nog altijd op dezelfde manier behandeld worden als volwassenen. Ze moeten dezelfde regels volgen en krijgen dezelfde disciplinerende. Maar minderjarigen kunnen daar vaak niet mee om. Sportclubs zouden dan ook meer rekening moeten houden met de eigenheid van minderjarigen in hun werking en hun manier van sanctioneren. Naast de minderjarige als lid van de sportvereniging, zijn er natuurlijk ook de ouders als wettelijke vertegenwoordiger van hun kind. Soms gaan klachten eerder over een discussie tussen een ouder en de sportclub.”

Die disputen leiden tot principekwesaties waarin de club bepaalde sancties neemt, vaak tegenover het kind of de jongere, terwijl het kind of de jongere vaak niets met die discussies te maken heeft. Er staan een aantal voorbeelden in het verslag. Ik zal ze niet overlopen, we hebben ze allemaal kunnen lezen.

Daarnaast krijgt de ombudsdienst regelmatig meldingen over het gebrek aan pedagogische competenties bij bepaalde trainers. De Panathlonverklaring stelt dat elke minderjarige het recht heeft om met respect behandeld te worden en om getraind en begeleid te worden door competente mensen die pedagogisch gevormd zijn. Toch krijgt de ombudsdienst klachten over incorrecte behandeling door bepaalde trainers in sportclubs. Soms is men heel terughoudend om daartegen op te treden omdat men denkt dat het kind dan nog meer negatief behandeld of gesanctioneerd zal worden. Ook daarvan zijn voorbeelden te lezen in het verslag.

De Panathlonverklaring voorziet ook dat elk kind het recht heeft om zich te amuseren in zijn sport, om te spelen en om zich te meten met andere jongeren van hetzelfde niveau. Dat brengt mij bij het moeilijke evenwicht tussen winst en verlies in de sportieve prestaties, het concurrentieële element. Heel vaak voelen ouders of kinderen aan dat enkel de beste spelertjes

mogen meedoen. Veel kinderen in bepaalde clubs voelen zich in bepaalde clubs uitgesloten, terwijl ze gewoon graag hun sport willen beoefenen.

De contractuele verbintenis van de minderjarige met een sportclub roept bij sommige melders vragen op. Om mee te kunnen doen, moeten de minderjarige en zijn ouders of zijn wettige vertegenwoordiger een overeenkomst ondertekenen met de sportclub. In de overeenkomst staat de vrijheidsregeling. Die regelt de modaliteiten om te kunnen overstappen naar een andere club. Ook daar blijkt het soms fout te lopen. Ouders vragen waarom ze moeten ondertekenen. We horen dat als jongeren willen overstappen, dat daar problemen mee gepaard gaan.

Nochtans heeft dit Vlaams Parlement het decreet Medisch verantwoorde sportbeoefening in 2008 uitgebreid met een hoofdstuk inzake ethisch verantwoorde sportbeoefening. Ook in het decreet dat de erkenning van de sportfederaties regelt, staan er duidelijke bepalingen, want erkende sportfederaties moeten een werking, statuten en huishoudelijk reglement hebben die aan een groot aantal voorwaarden moeten voldoen en in overeenstemming moeten zijn met een aantal decreten en met onder meer ook het Europese Verdrag.

Conclusie: zowel de erkenningsvoorwaarden voor de sportfederaties als het decreet inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening en het decreet over het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar lijken voldoende waarborgen te bevatten voor het naleven van de rechten van het kind in de sportsector. Daar is het mij om te doen. Hoe kunnen we meer garanties zoeken, zijn er eigenlijk wel voldoende decretale garanties? Hoe kunnen we ervoor zorgen dat ze opgevolgd of geïmplementeerd worden?

Daarom was ik verbaasd al die elementen terug te vinden in het verslag van het Kinderrechtencommissariaat. Ik heb dan verder gezocht naar de hierboven vermelde richtsnoeren en heb dan moeten vaststellen dat die er anderhalf jaar na de goedkeuring van het decreet nog niet zijn. Meer nog: op 9 maart 2010 heeft de Vlaamse Sportraad zelfs een vrij negatief advies uitgebracht over het ontwerpbesluit van de Vlaamse regering tot uitvaardiging van de thema's en de richtsnoeren betreffende ethisch verantwoord sporten. Ik heb ook aangehaald welke redenen zij daarvoor naar voren hebben gebracht en ik heb daarover een aantal vragen.

Minister, bent u op de hoogte van de in het jaarverslag van het Kinderrechtencommissariaat geschetste problemen? Hoe verklaart u dit probleem? Is er een gebrek aan coaching van de lokale sportclubs, of een gebrek aan eerstelijnsombudswerk binnen de sportfederaties waardoor deze meldingen rechtstreeks bij de kinderrechtencommissaris belanden? Welke initiatieven neemt de Vlaamse Voetbalfederatie in het kader van ethisch verantwoord sporten, gelet op het feit dat elke erkende en gesubsidieerde sportfederatie hiervoor een project heeft moeten indienen? Hoe en op welke manier wordt toegezien op de naleving van de decretale bepalingen inzake het naleven van decretale erkenningsvoorwaarden, onder meer inzake de vrije transfer en de rechten van het kind in de sportfederaties en bij hun aangesloten sportclubs? Werden er desgevallend al sancties genomen tegen sportfederaties die deze decretale bepalingen niet naleven? Wat is de stand van zaken van de open coördinatie-methode voor de richtsnoeren zoals bepaald in het decreet Medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening, gelet op het negatieve advies van 9 maart 2010? Zult u initiatieven nemen om de naleving van de Panathlonverklaring door de sportclubs te stimuleren? Zo ja, hoe zult u dit doen?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw Schryvers, ik zal u een vrij uitgebreid antwoord geven. Ik ben uiteraard op de hoogte van deze problematiek.

U vraagt hoe ik het probleem verklaar. De aandacht voor meer kwaliteitsgerichte werking van sportclubs en sportfederaties en het ethische aspect zijn een werk van lange adem. Je kunt die zaken niet met oplichten en aanvinken bekijken. Het is iets wat tussen de oren zit, iets waar je van doordrongen moet zijn, iets waar je overtuigd van moet zijn. Ik kom uit een andere

sector. Daar bestaat ook zoiets als ethisch verantwoord ondernemen. Ook daar zie ik dat dit tijd vraagt. Je kunt die zaken niet verplichten, je moet ze stimuleren. Het moet iets zijn dat in die federaties van boven tot onder aan bod komt.

De sportfederaties hebben de laatste 30 jaar vooral gewerkt aan het sporttechnisch beter organiseren van de sport. Ik zal niet zeggen dat ze de rest hebben verwaarloosd, maar het accent is in het verleden wel heel sterk op dat sporttechnische aspect gelegd.

Ondertussen is het decreet Medisch verantwoord sporten al 20 jaar oud. Ik zie dat het thema uitvoerig behandeld wordt in de trainersopleidingen. De dag van vandaag ziet men nog steeds trainers die zondigen tegen de basisprincipes van verantwoorde trainingsbegeleiding. Ik ben er zeker van dat datzelfde fenomeen zich zal voordoen in het ethisch verantwoord sporten.

Het onderschrijven van de Panathlonverklaring is zeker en vast een stap in de goede richting en het begin van een sensibilisatieactie die zich met de uitvaardiging van de laatste noodzakelijke uitvoeringsbesluiten van het EVS-besluit verder zal zetten. Sommige federaties hebben zonder twijfel al een goede werking inzake die opvattingen, de klachten en de deontologische probleemsituaties. Voor andere is dat absoluut nog niet het geval. Het is dan ook goed dat we vandaag een neutraal meldpunt hebben, zoals het Kinderrechtencommissariaat. De problemen kunnen in alle discretie aangekaart worden bij een instantie die geen betrokken partij is.

Toch kan niet alles worden toegeschreven aan een gebrek aan eerstelijnsombudswerk van de sportfederaties, aangezien ze vaak niet op de hoogte gebracht worden van de problematiek omdat het vaak discussies zijn tussen een ouder en de sportclub, waarbij de dispuuten vaak leiden tot principekwesties. Zoals u zegt, zijn het de jongeren zelf die er soms het slachtoffer van worden.

Hoewel we nog niet klaar zijn met het uitvoeringsbesluit met betrekking tot een verplichting, nemen de voetbalfederatie en ook veel andere al een aantal initiatieven. Ik geef u enkele voorbeelden van de initiatieven die de voetbalfederatie neemt. In het reglement van het jeugdsportproject 2010, dat is ingediend in het kader van de facultatieve opdracht jeugdsport, kan een voetbalclub aanspraak maken op subsidiepunten indien ze in haar clubreglement opneemt dat alle actieve jeugdleden van de jeugd ploeg minstens de helft van de wedstrijdminuten zullen spelen. Dat is toch een antwoord op een van de voorbeelden die u naar voren hebt gebracht. De stimulans om zo niet alleen met dezelfde ploeg te werken, zoals in een van de voorbeelden wordt aangehaald, gaat zo in de andere richting.

In hetzelfde reglement belooft de Voetbalfederatie Vlaanderen tevens de clubs die hun jeugd ploegen laten begeleiden door sportgekwalificeerde trainers. De federatie werkt samen met het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding in de strijd tegen racisme en discriminatie en voor het bevorderen van integratie van eenieder in het voetbal. Ik ben zelf jaren op een amateuristische manier sterk bezig geweest met jeugdsport en voetbal. Het element van integratie van jongeren, het meegeven van andere competenties aan jongeren is enorm. We kunnen er alleen maar achter staan als dat nu ook in de reglementen wordt vertaald en dat die samenwerking er ook is. De voetbalfederatie promoot in haar beleidsplan het voetbal als middel om alle culturen en kleuren samen te brengen. Voetbal is er voor iedereen, zo stelt ze. Hoewel het nog niet om een verplichting gaat, is de voetbalbond zich bewust van het probleem en onderneemt hij ook acties.

Om als Vlaamse sportfederatie erkend te worden en te blijven, moet de sportfederatie opgericht zijn als een vzw. Maar vooral dienen de werking, de statuten en het huishoudelijk reglement in overeenstemming te zijn met het decreet van 1996 houdende de vaststelling van het statuut van de niet-professionele sportbeoefenaar. Het is net dat decreet dat de vrije transfer regelt. Daarnaast moet ze de principes onderschrijven van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Bloso vraagt hierover de gegevens op en controleert de

implementatie van deze gegevens op basis van het vierjaarlijks beleidsplan en via de jaarlijkse effectmeting opgenomen in het werkingsverslag.

Er bereiken Bloso weinig of geen klachten inzake de niet-naleving van de vrije transfer. Wat dat betreft, is de wetgeving ook duidelijk. Het is dan ook vanzelfsprekend dat er niet echt veel klachten zijn. Wat betreft de toepassing van de principes van de rechten van het kind zijn er tot op heden nog geen sancties genomen. Wel geeft de afdeling subsidiëring van Bloso, indien nodig, ondersteuning en begeleiding. Soms is het beter te begeleiden en te ondersteunen, zodat er een klik is om te veranderen, in plaats van te werken met sancties. Dat is de manier waarop Bloso, vooral via de afdeling subsidiëring, vandaag werkt.

Op uw vraag naar de open coördinatiemethode moet ik vrij uitvoerig ingaan. Het aanscherpen van de ethische waarden in de sport is een gezamenlijke verantwoordelijkheid van de Vlaamse overheid en de sportverenigingen. In de eerste plaats worden via het uitvoeringsbesluit alle erkende sportfederaties aangesproken. De bedoeling is dat zij op hun beurt naar de sportclubs en sportverenigingen gaan. Zoals u ook hebt gezegd, werd in het decreet gekozen voor de methode van gestuurde zelfregulering van de sportsector via open coördinatie. Ik moet eerlijk zeggen dat die zelfregulering de enige goede weg is. Gewoon opleggen wat er moet gebeuren, is niet goed: het moet een mentaliteit worden. Dat kan en moet verschillend zijn van sector tot sector. Zoals ik al heb gezegd, moet ethisch verantwoord sporten ook ingebakken zijn in de organisatie en cultuur van de sportverenigingen. Het zou niet goed zijn indien we van bovenaf een lijstje zouden opstellen met punten die men moet aanvinken, waarna men kan zeggen dat het om verantwoord sporten gaat. Dat moet doordrongen gebeuren. Het moet een cultuur zijn. Dat is volgens mij een belangrijk aspect.

Tijdens de vorige legislatuur heeft mijn voorganger per brief van 5 mei 2009 de erkende sportfederaties in kennis gesteld van de elementen vernoemd in artikel 33 van het uitvoeringsbesluit. Ik zal ze hier niet opsommen. De erkende federaties werden toen ook uitgenodigd om voorstellen van richtsnoeren te formuleren op basis van voorgedragen thema's. In de beleidsnota worden die zes thema's gecontinueerd, zijnde: de rechten van het kind in de sport; inclusie; respect voor diversiteit; fairplay; de fysieke en psychische integriteit van het individu; solidariteit. Het resultaat van deze bevraging werd gebundeld en voor advies voorgelegd aan de sectorraad voor Sport.

Op 6 november 2009 vond er een gezamenlijk informatie- en overlegmoment met de sportfederaties plaats. De opkomst was zeer groot. Er waren een honderdtal aanwezigen. De regelgeving, de open coördinatiemethode en de geest ervan, werden toen toegelicht. Het ontwerpbesluit, waar u het al over had, diende te worden voorgelegd aan de Vlaamse Regering, waarbij de richtsnoeren uitgevaardigd worden. We hadden een ontwerp, dat we hadden afgetoetst met de stakeholders. We hebben echter een negatief advies gekregen van de sportraad.

Het negatief advies van de sportraad werd besproken op mijn kabinet. Er kunnen twee pistes bewandeld worden: het voorleggen van een nieuw ontwerp van besluit, rekening houdend met de opmerkingen van de Sportraad, of verder werk maken van een stroomlijning van de regelgeving inzake het ethisch verantwoord sporten.

Een van de kritieken van de Sportraad was dat het administratief eenvoudiger moest zijn. Ik ben het daar volledig mee eens. We zullen daar rekening mee houden. De richtsnoeren zullen ook compacter, bondiger en krachtiger worden geformuleerd. Met dit gewijzigd ontwerp van besluit wens ik in de eerste plaats een positieve stimulans en boodschap aan de sector te geven, brandstof en ideeën, en hen te wijzen op het belang dat de Vlaamse Regering aan ethiek in de sport wenst te geven.

Uiteraard moet dat alles ook vertaald worden naar acties op het niveau van de clubs en de verenigingen. Het ontwerpbesluit mag echter zeker niet aangevoeld worden als een

verplichting en als een administratieve overlast. Ondanks het goede draagvlak dat voordien bestond, was het administratief toch zwaar. Met rapporten zijn we niets.

Net zoals bij het ethisch verantwoord ondernemen is het essentieel te weten hoe iets kan worden overgebracht. Dat kan door van elkaar te leren, door te zien wat goede voorbeelden zijn, door te zien dat men door op een bepaalde manier te werken, eigenlijk ook winst boekt. Daarom heb ik ook een voorstel gelanceerd om workshops met sportfederaties op te starten. Verder onderzoeken we ook de opportuniteit om vanuit de overheid een forum, een vraagbaak of een meldpunt ethisch sporten op te richten. Ook kunnen de sportfederaties beslissen om een vertrouwenspersoon aan te stellen of een ombudsfunctie binnen hun eigen werking uit te bouwen.

Wat ten slotte het tweede punt betreft, het verder werk maken van de stroomlijning, is het mijn voornemen om daar, conform de beleidsnota Sport, het decreet Medisch verantwoord sporten en ethisch verantwoord sporten en de dopingbestrijding, twee aparte decreten van te maken.

Er zijn al initiatieven genomen om de toepassing van de Panathlonverklaring door de sportclubs te stimuleren. Zo werd de naleving van de verklaring geïmplementeerd in het besluit van de Vlaamse Regering tot uitvaardiging van de thema's en richtsnoeren betreffende het ethisch verantwoord sporten. Ik zal dat ook mee opnemen in het nieuwe besluit. Het werd ook geïmplementeerd in het besluit van de Vlaamse Regering van 12 september 2008 van mijn voorganger tot vaststelling van de voorwaarden voor het verkrijgen van een subsidie voor de facultatieve opdracht jeugdsport. Het werd ook opgenomen in het algemene gedeelte van de initiatoropleiding van alle sporttakken, georganiseerd door de Vlaamse Trainersschool.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Minister, ik dank u voor uw uitvoerige antwoord. Ik ben in ieder geval tevreden dat u ook persoonlijk het belang van de ethische waarden in de sport en van de kinderrechten sterk onderschrijft. U stelt terecht dat het aanscherpen daarvan een werk van lange adem is. Het kan niet alleen worden opgelegd van bovenaf. We moeten er van bovenaf wel aan werken dat van onderuit iedereen doordrongen wordt van dat besef, zodat het wordt meegenomen wordt in opleidingen en dat in alle clubs en federaties het absolute belang ervan wordt ingezien.

Er zijn inderdaad nog diverse mogelijkheden om dat allemaal aan te scherpen. Ik denk aan de ombudsfunctie, het meldpunt, workshops voor federaties en sportclubs enzovoort. Ik wil u vragen om te zorgen voor een continue bewaking, zodat we toch een evolutie kunnen zien. Ik wil ook vragen om geregeld te kijken hoever we staan en waar er eventueel nog verdere aanzetten kunnen worden gegeven om dat besef bij alle clubs en federaties verder te laten doordringen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Ingrid Lieten, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, en tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de herverkaveling in de Vlaamse wielerved

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Muyters.

De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, minister, collega's, ik had deze vraag ook aan minister Lieten gesteld, omdat ze de dimensie van zowel sport als media in zich draagt. De vraag heeft een lange reis afgelegd, maar ik denk dat ze hier nog het best zit.

Ik wil vooraf nog stellen dat wielrennen in eerste instantie sport is, en pas in tweede instantie een event. Men mag van sport een event maken, maar ik zou het niet graag omgekeerd zien. Maar dat is een zeer bediscussieerbare prioritering.

Begin dit jaar werden een aantal van de Vlaamse wielerklassiekers gegroepeerd in wat de Flanders Classics heet: Dwars door Vlaanderen, Gent-Wevelgem, de Ronde van Vlaanderen, de Scheldeprijs, de Brabantse Pijl. Die samenwerking heeft tot doel om zwaarder door te wegen op de internationale wielerkalender. Er is de voorbije weken trouwens heel wat te doen geweest rond die wielerkalender, maar het is niet de bevoegdheid van de politiek om wielerkalenders vast te leggen – gelukkig maar, zou ik zeggen. We hebben al genoeg moeite met onze eigen kalenders.

Een bijkomende bedoeling van die samenwerking is om een topdeelnemersveld aan de start te krijgen en om een betere positie te krijgen ten opzichte van de sponsors, de media en de overheden die moeten of kunnen subsidiëren. Ogenschijnlijk dus niets dan voordelen. Maar is dat ook wel zo in de praktijk?

Vlaanderen is van oudsher een wielernatie. Aan elke kerktoeren wordt wel een wedstrijd georganiseerd. Er zijn veel vrijwilligers en verenigingen die met het wielrennen begaan zijn en die wedstrijden organiseren, en die allemaal hun best doen om zo hoog mogelijk te mikken. Zelfs wie voor het eerst een nieuwelingenwedstrijd organiseert, droomt ervan om ooit eens een grote wedstrijd te houden.

Dat is een terechte ambitie. Op die manier zijn een aantal van die wielervedstrijden in Vlaanderen toch tot een relatief topniveau opgegroeid. Als je bedenkt dat veel van die wedstrijden eigenlijk uit vrijwilligerswerk van lokale wielersclubs gegroeid zijn, hebben zij toch grote stappen vooruit gezet.

Voor de volgende stap vooruit, internationaal doorbreken, is blijkbaar een overkoepeling nodig. Ik ben van nature een beetje terughoudend als het over dat soort grote fusies gaat. Als ik zie hoe de Amaury Sport Organisation (ASO) het internationale wielerswereldje domineert en zelfs in belangrijke mate aanstuurt, dan houd ik mijn hart vast voor die evolutie. Na de discussie over de datum van Gent-Wevelgem en de E3-Prijs Harelbeke, is een en ander in een nog scherper daglicht geplaatst. Het is niet altijd duidelijk dat die bundeling van krachten een stap vooruit is voor die wedstrijden en de organisatoren. Harelbeke blijft koppig buiten het circuit van Flanders Classics. Ik heb het voor dat soort koppige mensen, de underdogs. Maar dat is vooral een sentimentele benadering. Daar wil ik het verder niet over hebben.

De problematiek is dat die groepering de sporters, de sponsors en de overheden in een keurslijf dwingt. Dat keurslijf gaat bijvoorbeeld over de kostprijs van de uitzendrechten en over wie wat betaalt. Voor sommige wedstrijden zal de openbare omroep veel betalen om ze op de beeldbuis te brengen. De heer Tommelein heeft hier al een vraag in die zin gesteld over de Ronde van Vlaanderen. Maar omgekeerd moesten de kleine wedstrijden vaak betalen om hun wedstrijden op de televisie te krijgen. Je krijgt dus een zeer vreemde en in zekere zin onrechtvaardige benadering.

Hoe gaat de Vlaamse Regering om met die groepering, zowel op het niveau van sportondersteuning als op het vlak van media? Zijn er verschuivingen merkbaar wat betreft Vlaamse steun aan de verschillende organisatoren? Ik herinner me hoeveel grote klassiekers in het verleden kregen omdat ze toen tot het ProTourcircuit behoorden. Ontvangt Flanders Classics als organisatie de som van wat de aparte organisaties in het verleden kregen? Of blijven de subsidies bij de aparte organisatoren? Het is mij, ook na research, niet altijd duidelijk of die wedstrijden bij het originele organisatiecomité blijven, dan wel overgenomen

worden. Dat gaat mij op zich niet aan, maar wat mij wel aangaat, is wat de Vlaamse overheid daarvoor ophoest qua financiële middelen.

Meent u dat de schaalvergroting leidt tot grotere risicospreiding en efficiëntere werking, waardoor minder overheidssteun nodig zou zijn? Overweegt u dan om de beschikbare middelen voor wielervedstrijden en voor topsport te herverdelen in het voordeel van de kleine spelers? Met ‘kleine spelers’ bedoel ik niet alleen kleine wielersporters, maar bijvoorbeeld ook het topniveau van de kleinere sporten.

Erkent u de gevaren van monopolievorming voor de kleinere organisaties? Ik herinner mij het interview met de organisator van de E3-prijs in Knack, die nogal afgaf op Flanders Classics: “Wij worden zo onder druk gezet, dat we niet meer eigenstandig kunnen organiseren. We willen dat niet.” Erkent u de gevaren van monopolievorming op het vlak van de onderhandelingspositie ten opzichte van de Internationale Wielervedstrijden (UCI), de wielervedstrijden zelf, de sponsors en de media? Hoe staat u daartegenover? Ziet u daar een rol in van de overheid?

Is er sinds de komst van Flanders Classics iets gewijzigd aan de uitzendingen van de Vlaamse wielervedstrijden door de openbare omroep? Worden er ook andere uitgezonden? Zijn de modaliteiten, kosten en baten gewijzigd? Is hier sprake van een package-deal, een globale onderhandeling over die kosten en eventuele rechten?

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Ik wil even inpakken op deze vraag van de heer Caron naar aanleiding van de discussie tussen Flanders Classics enerzijds en de E3-Prijs Harelbeke anderzijds. Ik wil erop wijzen dat ook Kuurne-Brussel-Kuurne, de tweede wedstrijd van de Vlaamse wielervedstrijden niet in Flanders Classics zit. Ook de Driedaagse De Panne, voorafgaand aan de Ronde van Vlaanderen, zit daar niet bij.

Mijnheer Caron, ik vind in de schriftelijke versie van uw vraag de kwalificatie van Gent-Wevelgem als gewone midweekse koers een beetje denigrerend. Het is misschien niet zo bedoeld in die zin dat Gent-Wevelgem samen met de Ronde van Vlaanderen, de enige ProTourkoersen zijn die we hebben in Vlaanderen. Ik wil er ook op wijzen dat Gent-Wevelgem vroeger ook op een zondag werd georganiseerd. Het is nog maar recent dat Gent-Wevelgem is verschoven naar de woensdag na de Ronde van Vlaanderen. De erelijst van Gent-Wevelgem is trouwens ook niet onbelangrijk.

U wijst terecht op de concurrentie die er nu ongetwijfeld is tussen de E3-Prijs op zaterdag en Gent-Wevelgem, vanaf dit jaar de dag nadien, op zondag. De voorbije tientallen jaren was dat ook altijd tussen de E3-Prijs op zaterdag en de Brabantse Pijl op zondag. Dat is eigenlijk dus slechts een verschuiving van het probleem.

In de wielervedstrijden is er vanalles bezig, zowel bij de renners, de ploegen, de organisatoren, de federaties en de internationale wielervedstrijden, als in de wielervedstrijden. Ten eerste is er de professionalisering. Ten tweede is er de commercialisering. U hebt gezegd dat wielervedstrijden in de eerste plaats nog altijd een sport is en geen event. Ik zou het bijna durven te hebben over de VIP-atisering. Die stoort me soms ook als gewone toeschouwer: ik ga liever als gewone toeschouwer dan als VIP naar een wielervedstrijd.

Ten derde is er de mediatisering. De meeste wielervedstrijden, zowel de klassiekers als de meerdaagse wedstrijden zijn dikwijls initiatieven geweest van kranten, zowel in Vlaanderen als in het buitenland. Ten vierde is er de mondialisering waar we eigenlijk lang voor hebben gepleit, in alle disciplines van de wielervedstrijden.

Daarmee samenhangend is er de categorisering van de wedstrijden en het vormen van circuits die dan extreem in enkelvoud één circuit vormen. U hebt verwezen naar wat de ASO doet: Tour de France, Parijs-Roubaix, Parijs-Nice, Dauphiné Libéré. Op zich is het een goede zet van de initiatiefnemers om Flanders Classics mee op de wielervedstrijden, de mediakaart en de commerciële kaart te zetten. We zien trouwens dat ook in het veldrijden met de verschillende

circuits, dezelfde trends zich voordoen. Daardoor is het veldrijden prominenter geworden en voor een deel gemondialiseerd.

Als we spreken over trends, stellen we zelfs een ‘musealisering’ vast van de wielersport. Ik denk aan het Wielermuseum in Roeselare, en, meer prominent, aan het Centrum Ronde van Vlaanderen in Oudenaarde. Vanuit Brugge is er ook de vraag om de Ronde van Vlaanderen te laten erkennen als erfgoed door UNESCO.

De kermiskoersen, die u hebt geprezen, zijn nu bijna van de wielerkalender weggedrongen. Ofwel zijn ze helemaal opgehouden te bestaan, ofwel zijn ze gedegradeerd tot koersen voor eliterenners zonder contract of beloftes. De overheid moet zich daar terughoudend in opstellen. Het kan niet de bedoeling zijn dat de overheid zelf gaat sturen in de categorisering, in de kalender. Zij moet ook wel ondersteunen binnen de sport en tussen de verschillende sporten. Dat lijkt me de juiste houding van de overheid, zowel wat subsidiëring als het verzorgen van rechtstreekse uitzendingen betreft. Vooral bij het veldrijden treden de verschillende televisiestations in onderlinge concurrentie. Zij bepalen zelf tot welk circuit ze zich richten. Op dat vlak verwacht ik dat de overheid juist doseert, maar geen sturende factor is in de herschikking van het wielerschap die nu volop bezig is.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Het blijkt vandaag opnieuw: er zijn sporten die gekend zijn en aanslaan bij de mensen.

Mijnheer Caron, er zijn inderdaad verschuivingen merkbaar in de Vlaamse steun. Bij Topsport Vlaanderen is één pot beschikbaar voor evenementen. Er is één evenement dat nominatim altijd apart op de begroting heeft gestaan, met name de Ronde van Vlaanderen.

Vorig jaar werd aan de afzonderlijke wedstrijden van Flanders Classics 208.500 euro besteed. Dat bedrag bestond uit 150.000 euro voor de Ronde, en 58.500 euro voor de andere wedstrijden uit Flanders Classics: Omloop het Nieuwsblad, Dwars door Vlaanderen, Gent-Wevelgem, Scheldeprijs en Brabantse Pijl. Dit werd toen uitbetaald aan de verschillende organisatoren.

We hebben het bedrag voor de Ronde van Vlaanderen dit jaar teruggeschroefd naar 142.000 euro. Er zijn besparingen voor iedereen. Het bedrag voor de overige zes wedstrijden is teruggebracht op 33.000 euro. Dat is een daling met 44 procent. Als u nu de berekening maakt, komt u niet aan 250.000 euro. U mist dan 75.000 euro. Minister-president Peeters was van oordeel dat hij vanuit de sensibiliseringsactie ‘Vlaanderen in Actie’ 75.000 euro steun kon uittrekken voor Flanders Classics. Dat staat los van de budgetten inzake topsport-evenementen.

Er is een vermindering van de subsidies vanuit de kredieten van Topsport Vlaanderen. De andere koersen kregen ook dit jaar nog steun, weliswaar met een vermindering van 10 procent. Afhankelijk van de grootte van de steun zijn er verschillende percentages gehanteerd. De besparingsronde heeft in elk geval meegespeeld.

Met een aantal van die subsidies heb ik extra beleidsruimte willen creëren voor andere initiatieven. Ik denk daarbij aan balsporten in zalen, die in het verleden zeer weinig aan bod kwamen. We hebben geprobeerd met hetzelfde of zelfs een iets lager budget dan in het verleden een spreiding te doen van de subsidies.

Ik ben mij bewust van de gevaren van monopolievorming, maar u zei zelf dat er ook voordelen zijn verbonden aan de schaalvergroting. Ik wil blijvend oog hebben voor de andere spelers en hun een eerlijke kans geven in het organiseren van evenementen. De heer Dehandschutter zei het al: ik wil mij niet mengen in de interne debatten over het wel of niet krijgen van sponsors en over het organiseren van wedstrijden. En ik ben zeer blij dat ik mij niet mag moeien met de kalenderopstelling.

Is er sinds de komst van Flanders Classics iets gewijzigd aan de uitzendingen? U hebt juist ingeschat dat ik overleg heb gepleegd met mijn collega Lieten. Zij heeft mij geantwoord dat de VRT laat weten dat er sinds de komst van Flanders Classics niets wezenlijks veranderd is aan de uitzendingen die worden gewijd aan de zes wedstrijden. Ze kwamen in het verleden alle zes live aan bod, en dat is in 2010 opnieuw op dezelfde wijze gebeurd. De lopende contracten met de organisatoren worden gehonoreerd. Er is noch vormelijk noch inhoudelijk iets gewijzigd ten opzichte van vorig jaar.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Het is misschien te vroeg om te zeggen wat het effect is van die groepering. Tot daar aan toe.

Minister, dat de minister-president demarreert, kan ik begrijpen: hij is een gewaardeerd fietser en hij is ook de leider van het peloton. Ik wil vandaag geen absolute uitspraak doen over die 75.000 euro voor Flanders Classics, maar ik heb er toch wel vragen en bedenkingen bij. Het is dezelfde organisatie die sterk zakelijk verbonden is met die organisatie die ook een langdurig meerjarencontract heeft met de VRT, weliswaar niet om die klassiekers in beeld te brengen. Er is al een discussie geweest over de rechten en wat de VRT ervoor moest betalen. Dat is ook belastinggeld. En laat ons eerlijk zijn: als de VRT aan Flanders Classics betaalt om de Ronde van Vlaanderen uit te zenden, dan vloeit het water naar dezelfde zee. Ik wil daarover wat nader onderzoek doen en zaken opvragen vooraleer ik daarover een uitspraak doe. Maar dat de Ronde van Vlaanderen en de andere wedstrijden daardoor minder krijgen, dat is wel een door u gemaakte politieke keuze. De 58.000 euro voor die andere wordt verminderd tot 33.000 euro aparte dotatie aan de wedstrijden zelf.

Minister Philippe Muylers: Voor alle duidelijkheid: buiten de Ronde van Vlaanderen ging er naar de andere koersen van Flanders Classics 58.000 euro, en dat bedrag heb ik verminderd met 44 procent.

De heer Bart Caron: Ik moet mij zeker informeren hoe die verhoudingen onderling liggen.

Of er een gevaar is voor monopolievorming en de eventuele kostprijs daarvan, zullen we in de toekomst verder moeten evalueren. Het is nu te vroeg om daarover een finale uitspraak te doen.

Ik wil enkel weten of er aan die 75.000 euro steun aan Flanders Classics in het kader van ViA, uit uw budget, voorwaarden zijn verbonden. Is daar een convenant over? Hoe is dat geregeld?

Minister Philippe Muylers: Er zijn elementen. Bij sponsoring gaat het om het verschijnen van alle logo's – voor zover ik dat weet, want het is de bevoegdheid van minister-president Peeters. Het contract regelt de vermelding van logo's en dergelijke.

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben tevreden met de toon die u aanslaat en met de basishouding die u aanneemt. Wij zullen dit debat hier nog zien terugkeren. Uiteraard spelen de steden en gemeenten hierin ook een rol. Zij moeten niet alleen betalen als zij een start of aankomst willen van de Ronde van Frankrijk, ook voor onze eigen klassiekers en wielmonumenten geldt dat.

Niet alleen geld speelt daarin mee. Ik kan dat getuigen als Sint-Niklazenaar. De start van de Ronde van Vlaanderen vond daar plaats van 1977 tot 1997. Wij hebben de start zien verhuizen naar Brugge. De startplaats van Gent-Wevelgem is nu al 8 jaar in Deinze en niet in Gent. De steden en gemeenten spelen daar een niet-onbelangrijke rol in, niet alleen voor de rechtstreekse financiële ondersteuning maar ook voor de inzet van logistiek en personeel, die dikwijls nog veel zwaarder is.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het hoge aantal elitesporters in Vlaanderen

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, op 20 april 2010 hebt u in een krantenartikel gezegd dat wij 700 elitesporters hebben in Vlaanderen. Frankrijk, Duitsland en Groot-Brittannië zitten tussen de 500 en de 800, niettegenstaande zij toch wel iets meer medailles maken.

Ik heb eens alles bekeken. Het decreet Medisch verantwoord sporten hanteert heel ruime criteria waardoor veel sporters als elitesporters worden geclassificeerd. Zij zijn onderworpen aan de verplichtingen van de whereabouts. Als je kijkt naar de criteria die Bloso hanteert om van een sporter een topsporter te maken – een elitesporter is voor mij een topsporter –, dan stel je toch een groot verschil vast. Volgens mij hebben wij een beetje te veel elitesporters.

Daarom vraag ik mij af of we niet eens moeten onderzoeken hoe we die discrepantie kunnen opheffen. Hoe kunnen we beide op elkaar afstemmen zodat er minder elitesporters en echte topsporters zouden zijn? Zullen we de strengere criteria van Bloso hanteren, of zullen wij bij het oude systeem blijven?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, het verschil lijkt effectief erg groot. Ik heb gecommuniceerd op basis van de cijfers die het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité (BOIC) bij de andere olympische federaties had opgevraagd. Achteraf blijkt dat een aantal van die gegevens geen onderscheid maken tussen de internationale en de nationale topsporters.

U weet dat er voor de controle van het Wereldantidopingagentschap (WADA) internationale criteria zijn om uit te maken of je eronder valt of niet. Daarnaast mag elke National Anti-Doping Organisation (NADO) zelf een aantal dingen doen. Hoewel het op papier anders staat, werd het onderscheid soms niet gemaakt.

Een tweede en belangrijkere nuancering is dat bij ons de ploegsporten worden meegeteld. In het buitenland blijft de controle op de ploegsporten beperkt tot de trainingsmomenten. Bijvoorbeeld het invullen van whereabouts moet daar niet. Men komt er controleren tijdens de trainingen of tijdens de gemeenschappelijke momenten. Indien wij in Vlaanderen de ploegsporten er zouden uithalen en de controle op doping zoals in het buitenland zouden doen, zonder de invulling van de whereabouts, dan zouden van de huidige 660 mensen er grosso modo 360 ploegsporters wegvallen. Zo zouden we op een totaal komen van 300 die daaraan voldoen. Dat ligt in dezelfde lijn als het buitenland. Het verschil ligt vooral daar.

Ik denk niet dat het zinvol zou zijn om de elitesporters en topsporters wat meer naar elkaar toe te brengen. De doelstelling is totaal verschillend. Elitesporters, dat gaat over doping; topsporters, dat gaat over begeleiding en over beleid voor jongeren en anderen.

U weet dat België in juni voorzitter is van de Europese Unie. Voor Sport ben ik het die het voorzitterschap waarneemt. Ik heb doping op de agenda gezet. Ik zal daarover met de collega's van gedachten wisselen, vooral om voor de categorie die nu door de NADO's wordt bepaald te kijken of we in Europa meer op één lijn kunnen komen dan vandaag het geval is. Dat zou toch de bedoeling moeten kunnen zijn.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Het maakt inderdaad een groot verschil uit als men de ploegsporten er al dan niet bijtelt. 380, dat vind ik aanvaardbaar. Het is misschien goed dat we de discussie voeren of die voetbalploegen of de ploegsporten, waar toch veel samen wordt getraind, in dat systeem moeten zitten. Maar die vraag kan misschien later gesteld worden. Wordt vervolgd.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Is men in het buitenland ten aanzien van ploegsporten minder streng?

Minister Philippe Muyters: Nee. Ik dacht dat ik dat in het antwoord wel had meegegeven. Ik durf niet zeggen dat ik nu al iets sluitends heb. Er is een studie in de maak, die daarover meer uitsluitsel zal geven. Op basis van de gegevens die ik van het BOIC krijg, heb ik de indruk dat men op het vlak van antidoping niet minder streng is. De nadruk ligt bij ploegsporten niet bij whereabouts, waarbij men op een bepaald uur beschikbaar moet zijn, maar op de dopingcontrole tijdens de uren dat er getraind wordt. Op die manier kunnen ze uit de filosofie van de individuele topsport en whereabouts uitgesloten worden. Maar de antidoping is de facto dezelfde. Ze worden buiten competitie, tijdens de training gespot en gecontroleerd. Dat is eigenlijk het verschil. Het zou een administratieve vereenvoudiging kunnen betekenen doordat ze de whereabouts niet moeten invullen. De facto zou echter dezelfde antidopingfilosofie bewaard worden. Voor zover ik weet, gebeurt de controle nu ook vooral tijdens momenten van training en gezamenlijke acties.

Praktisch zou er dus niets veranderen, maar administratief zou er wel een vereenvoudiging zijn. Ik moet eerlijk zeggen dat de informatie die we van de andere olympische comités hebben ontvangen vrij beperkt en summier was. Maar dat is toch een indruk die wij kregen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■